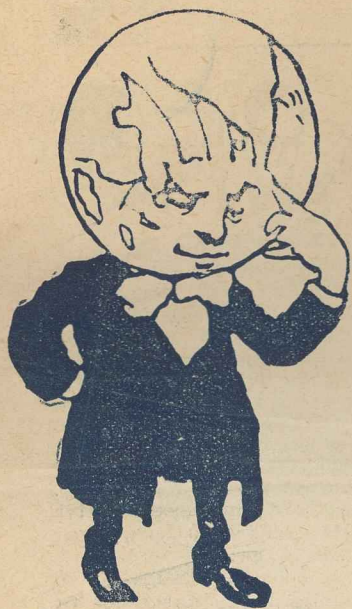

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 226

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΙΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥ ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Ν. Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΤΗ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Οδός Αγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΛΟΣ ΡΩΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν δρ. 50.— Έξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 50.— Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 4.— Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ δημοτικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

© ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ©

Τ Ο Α Γ Ο Ρ Ο Κ Ο Ρ Γ Τ Σ Ο

ALLUMEUSE

«Ο κ. Ξερότολιος εισήχθη εις την αιθούσαν της εκδόσεως του Ζαπτείου και χαζεύει εμπρός εις τὰ ταμπλό. Παρατηρεί γύρω πολλά ζευγάρια, πού εδωσαν εκεί αντρεβού, -ζει πού δεν θά ήμπορούσε νά τούς δῆκονεϊς.» Μὲ τὴν ἴδια βεβαιότητα εδωσε κ' αὐτὸς εἰς τὴν κυρίαν Καλοῦτσου αντρεβού. Ἀπὸ κατὰ ἄλλο μέρος, ἡ αἰθούσα μιάς ἐκδόσεως ἐμπνέει ἐνθουσιώτερα ἕναν ἐραστήν. Ἐπὶ τέλους, ἐκείνη φθάνει.

—Μὲ περμένετε πολὺ; Παντὸν πού ἀγρίωσα λιγάκι. Τὶ κάνετε; Σὰς ἄρσαν τὰ ταμπλό; Φαίνεται τὰ βλέπετε γιὰ πρώτη φορά... ἐγὼ τὰ ἔχω ξαναῖδῃ... καὶ γιὰ μένα, δὲν ἔχει πιά ἐνδιαφέρον ἡ ἐκδόσις... Πάμε καλλίτερα περὶ-παύ; Δὲν μπορούμε νά μένω; ἔδω πέρα.

—Δὲν εἶδα τίποτα ἀκούη, ἐν τούτοις δὲν ἐπιμένω... Ἄλλωστε δὲν ἐνδιαφέρουμαι καὶ πολὺ γιὰ τὴν ζωγραφικὴν. Δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

—Τότε, γιατί ἤλθατε ἐδῶ;

—Μά, γιὰ νά σὰς δοῶ... καὶ νά σὰς πλησιάζω... γιὰ νά σὰς μιλήσω... ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, μὴν γίνεσθε περισσότερον προσφιλεῖς.

—Τὸ ἔλπεω.

—Γιὰ τὸ ἔλπετε;

—Λιότι αὐτὸ δὲν διασκεδάει.

—Σὰς διασκεδάζει μόνο;

—Βέβαια. Μήπως θά θέλετε νά με δυσανεξήτε;

—Ὁχι, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου σὲ σὰς εἶνε πολὺ βαρύνει. Σκέπτομαι διαρκῶς ἐσάς, αἰσθάνομαι διαρκῶς τὴν ἀνάγκη τῆς ματιάς σας, τῆς φωνῆς σας... Εἶμαι δυστυχῆς, συντηρημένος, ἀνήσυχος διαρκῶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σὰς ἐγνώρισά καὶ μὴν λέτε ὅτι αὐτὸ σὰς διασκεδάει; Δὲν με προσέχετε... δὲν με σκέπτεσθε καθόλου.

—Ποῦ ξέρετε; Σὰς σκέπτομαι ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε.

—Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες πού φλερτάρετε μαζί μου...

—Κυριάζετε λοιπὸν στὸ ταμπλό αὐτὴ τὴ γυνὴν γυναικα... Πῶς τὸ βροῖκατε;

—Τὸ βροῖκα ἀκριτὰ καλῶς... Ἀλλὰ γιατί τὸ δέμα τῆς εἶνε πράσινο; Ἴσως κρυώνει, ἡ κακομοῖρα...

Μά ὅχι... τὸ πρόσωπο εἶνε ἡ ἀνανάχλασις τὸν δένδρον. Τὸ καλοκαίρι στὴ Βουλγαριῇ, στὴ Βίγνα, ὅταν ἔκανα μπάνιο, κάτω στὸ πάγκο, ὅτιχγε μὰ μὴν ἔκτασις νεοῦ, τριγυρισμένη ἀπὸ πρᾶσινα... ἡ ὁποία ἀνετανακλῶ στὸ σῶμα καὶ γινώταν ὁλοκαταρράνιο. Καὶ ἐν τούτοις σὰς βεβαίω ὅτι τὸ δέμα μου εἶνε πολὺ λευκὸ.

—Κάνετε λοιπὸν μπάνιο ἐντελῶς γυνὴ;

—Φυσικά, σὸ σπὶν μου... δὲν ἴταν κανεῖς καὶ σὰς βεβαίω ὅτι εἶνε πολὺ ὠραῖο, πολὺ εὐχάριστο νά εἶναι μὰ γυναικα μόνη, ἀνάμεσα σὲ καταρράσινα δένδρα...

—Σὰς ἔλεγα λοιπὸν, ὅτι, ἐδῶ καὶ δύο μῆνες, πού φλερτάρετε μαζί μου, μπορούσατε νά καταλάβετε σὲ ποιά ψυχικὴ κατάστασι εὐρίσκεισθε.

—Διέγνωσα τὴν ψυχικὴν σὰς κατάστασι... τὴν ἐνόησα ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.

—Πρέπει ὅμως αὐτὸ νά τελειώσῃ. Πρέπει νά προχωρήσουμε κάπου.

—Μὴ εἰσθε ἀνυπόμονος. Ὅλοι οἱ ἐρωτες ἀρχίζον ἀπὸ τὸ φλέο. Τὸ φλέο εἶνε τὸ μᾶθημα πού πέρνει μὰ γυναικα μὲ ψεύτικο ξέφος, πρὶν προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν μονογαμίαν.

—Ναί, ἀλλὰ δταν τὸ προκαταρκτικὸ αὐτὸ μᾶθημα διαρκεῖ τόσο πολὺ...

—Τὶ λέτε γι' αὐτὴ τὴν «Εὐδα»; Πῶς σὰς φαίνεται τὸ ταμπλό;

—Καλῇ. Ἀλλὰ πολὺ ἀδύνατη.

—Ναί, φαίνεται πολὺ ντελικιτῆ, Ἡ ἰσχνότης στῆς γυναικες δὲν εἶνε πάντοτε μενέοντιγμα. Ἡ ἀδύνατος γυναικες παρσκακεύζον πολλὰ ποτετόγματα. Δὲν θά προτιμούσατε ἕνα χροὶ λεπτό, ἀπὸ ἕνα χροὶ παχὺ, ἕναν λαίμον ἀρμονικὸν σάν ἕνας καινούργιος κορμὸς δένδρον... Θὰ ἤθελα πολὺ νά ἤμουν λεπτῇ.

—Δὲν εἶσθε παχυνά.

—Ὁχι, δὲν εἶμαι παχυνά... Ἀλλὰ... εἶμαι στρογγυλή...

—Τόσο τὸ καλλίτερο...

—Ἀ! ὅχι θαρσύνετε. —Θρασύνετε τὸ νομίζετε αὐτὸ;... Μαρκέλλα, αὐτὸ δὲν μπορεί νά ἐξακολουθήσῃ. Ἀκούστε. Σὰς τὰ δίνω ὅλα.

—Ποῦ, ὅλα;

—Σὰς δίνω τὸν καιρὸ μου, τὸ μυαλό μου, τὴν καρδιά μου, τὴν ἡσυχία μου, καὶ σεις, σεις δὲν μου δίνετε τίποτε.

—Σὰς εδωσα ἕνα μπουντάκι ἀπὸ τὸ ἄρωμό μου καὶ σεις ὁ ἴδιος μου εἶπατε, ὅτι σάν τὸ μυρὶ ἔτε κἀθε βράδυ πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι σας, νομῖ ἔτε πὸς κοιμάσθε μαζί μου... Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα;

—Ναί, μὰ μὲ αὐτὰ ἡ διαρκὴς ἐπιθυμία εἶνε μὰ τυραννία. Μοῦ μιλᾷτε διαρκῶς γιὰ τὸ σῶμα σας, γιὰ τὴ λευκότητα τοῦ δερματός σας, γιὰ τὸ ἄρωμα πού σὰς φέρνει πάντοτε κοντὰ μου...

—Νομίζετε ὅτι σὰς τὰ λέω σὲ ὅλο τὸν κόσμου;

—Ναί, μὰ δὲν καταλαβα νετε ὅτι μ' αὐτὰ σὰς ἀγοπῶ περισσότερο;

—Εἰσθε ἀδίκος, ἀγαπητὴ μου. Χθὲς τὸ βράδυ μου ἐξηγήσατε καὶ σήμερὰ σὰς ἔφερα ἕνα λουλουδι πού πέρασε ὅλη τὴ νύχτα τοῦ ματῆ μου, ἐντελὸς μαζί μου, ὅσο πὺ κοντὰ μου εἶνε δυνατόν... Ἀλλὰ δὲν ἄς ἔτε νά σὰς τὸ δώσω.

—Ὁ! δὲς τε μου το, σὰς παρακαλῶ, δὲς τε μου το.

—Ἐκείνη σέρει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς ἕνα τριαντάφυλλο. Πάρτε το.

—Μ' ἀγαπᾷτε λοιπὸν λίγο;

—Δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νά σὰς τὸ πῶ. Ρωτήστε αὐτὸ τὸ λουλουδι.

Καὶ ἐκείνος σκεπτόμενος ὅτι ἡ στιγμὴ ἤλθε:

—Ἀκούστε, Μαρκέλλα, σὰς λατρεύω, ἀλλὰ θέλω νά σὰς τὸ πῶ κάπου πού νά μὴ μᾶς βλέπῃ καὶ νά μὴ μᾶς ἀκούῃ κανένας ἄλλος στὸν κόσμῳ. Θέλω νά σὰς τὸ πῶ σὸ σπὶν μου... Πῆς τε μου εἰς τὴν βασιλίτσα... θά σὰς περμένω ἕνα δολοχρὸν ἀπόγνωμα, γιὰ νά σὰς δῶ μόνο δέκα λεπτά...

—Αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου, ποτέ. Γιὰ ποιά λοιπὸν μὲ νομίζετε; Θέλετε νά σὰς κάμω φλέο, ἀλλὰ μόνο φλέο καὶ τίποτε περισσότερο. Εἶμαι τίμια γυναικα καὶ ἂν θέλετε νά με νομῖτε καλοὶ φλέο, σὰς παρακαλῶ νά μὴ μου ξαναμιλήσετε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ο ΑΤΤΙΚ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ

Θὰ σὰς παρουσιάσω σήμερον ἕνα νέον ζευγος. Ἡ στήλη αὐτὴ θά ἔκρεπε γὰ ἰννομάζεται μᾶλλον «στήλη τῶν συζύγων», ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὴν εἶνε μοιραῖον νά παρσκαυνοῦν ὅλα αἱ καθημεριναὶ μορφαί, τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ νά λαμβάνῃ μὴ συζυγικὴ κεφαλή. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μορφαὶ αὐταὶ εἶνε πολλαπλᾶ, εἶνε πολλὰ καὶ τὰ σχετικὰ γεγονότα, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνα σὰς ἀφηγοῦμαι κατωτέρω:

Ἡ κυρία Πετερφη εἶχε συζυγον, τὸν κύριον Πετερφη, καὶ ἐραστήν τὸν κύριον Ἰωσήφ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικόν, ὅπως ἐπίσης εἶνε φυσικὸν τὸ ὅτι ὁ Πετερφη καὶ ὁ Ἰωσήφ ἦσαν ἕνα ὑπόδειγμα καλῶν φίλων.

Ὁ κύριος Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ ἐκέρδιζε, ἀπεφάσισε νά κάμῃ ἕνα δῶρον εἰς τὴν ἐλκεκτὴν του, ἀλλὰ δὲν ἡμπορούσε νά εὕρῃ τρόπον, ὥστε νά μὴ ἀνυληφθῇ τίποτε ὁ συζυγὸς τῆς.

Τὸ ἐρωτευμένον ζευγὸς ἐμελετοῦσε τὸν τρόπον, ὅταν ἔφαντα ἡ κυρία Πετερφη ἀνέυρε τὴν λύσιν:

—Θὰ πῆς στὸν ἄντρα μου ὅτι εἶχες βάλει τὸνομα μου σ' ἕνα λακεῖο, καὶ ἐκέρδιζες μὰ κάπο ἀπὸ μετὰξί. Θὰ τοῦ τὴν παραδόσῃς σὰ χέσια του καὶ αὐτὸς θά μου τὴν δώσῃ.

Τὸ σχέδιον ἴταν μεγαλοφυές. Ἐπηκολούθησαν θερμὰ φιλιὰ καὶ ἐκδηλώσεις λατρείας ἐκατέρωθεν.

Ὁ κύριος Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἔπῃς τὸ γοῦστο τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἔπῃς σ' ἕνα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἐρμού καὶ ἀγόρασε μὰ πολυτελεστάτῃ μετὰξωτὴ κάπα, γιὰ τὴν ὁποίαν εδωσε εἰκοσι χιλιάδες δραχμῆς.

Κατόπιν ἐσπευσε νά συναντήσῃ τὸν κύριον Πετερφη, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀνῆγγελε τὸ χαρὸν σὺν γινώσκῃ:

—Σέρεϊς... τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς σου ἐπέ-τευσε στὸ λακεῖο αὐτὴ τὴν κάπα καὶ τῆς ἀνήκει... Πάρτη νά τῆς τὴ δώσῃς.

Ὁ κύριος Πετερφης ἐνθουσιώσθη ἀπὸ τὴν καλὴν τύχην τῆς συζύγου του καὶ εὐχαρίστησε τὸν φίλον του.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ἰωσήφ συνήντησε τὴν κυρίαν Πετερφη:

—Λοιπὸν, σοῦ ἄρσε ἡ κάπα; —Ποιά κάπα; Δὲν σοῦ τὴν εδωσε ὁ ἄντρας σου; —Ὁχι. —Καὶ ὅμως, τοῦ τὴν παρέδωκα σὰ χέ-σια του.

Ἡ κυρία Πετερφη ἀνέμενε ἐναγωνίως τὸ πολυτίμον δῶρον, ὅταν ὁ Ἰωσήφ συνήντησε τὸν κύριον Πετερφη:

—Δὲν μου λές, τὸν ἐρώτησε, ἄρσε στὴ γυναικα σου ἡ κάπα πού κέρδιζε;

Ὁ κύριος Πετερφης ἐμενιδίσε πονηρὰ, ἐγαμήλωσε τὴ φωνή, γιὰ νά μὴ τὸν ἀκούσῃ κανένας ἀδίκροτο αὐτὴ, καὶ ἀπάντησε:

—Μὴ πῆς τίποτα στὴ γυναικα μου γιὰ τὴν κάπα. Σέρεϊς... τὴν ἐχάρισα στὴν ἐρωμένη μου!

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΙΜΕΝΗ ΚΑΝΕΙΣ

Μὲ μᾶτια θολωμένα ἀπὸ τὸ καρέρι μᾶς δολοχρὸς νυχτιάς... σὲ περμένω.

Εἶνε τόσο ἀβάσταχτο νά περμένω κανεῖς!.. Εἶνε τόσο γλυκὸς, ὁ οὐρανὸς! Εἶνε τόσο λαμπρὸ τὸ φεγγάρι! Εἶνε τόσο ἀστραφτερὰ τὰ στᾶρα! Φυσᾷ τόσο ἡδονικὰ τ' ἀέροι! Τρέχει τόσο ἀρμονικὰ τὸ ποτάμι! Εἶνε τόσο θελκτικὰ τὰ φρεσκοφυλλωμένα δένδρα. Τόσο μοσχοβολᾷ ὁ κάμπος! Φέγγει τόσο μαγικὰ ἡ Πούλια! Εἶνε τόσο συγκινητικὰ καὶ παραπονήσιμο τοῦ Γαλῶν τὸ τραγοῦδι! Ἡ γύρω ἀποτελοῦν μὰ τόσο μεθυστικὴ νυχτιά, πού κἀθε λεπτὸ π' ἀργεῖ, κανεῖς καὶ μὴ ἀπολαύσι ἀπ' τῆς σπάνιες.

Τί; δὲν τολμάς, δὲν θέλεις ν' ἀφίσης τ' ἀπαλό, τὸ πάρθενό σου κρεβάτι; τὸν ἡγεμονικὸ τοῦ δωματίου σου δίκασμο, τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς σου; τὰ χαλιά; τοὺς καθέδρες; τῆς εἰκόνες; ὅλα τὰ μορφα μικορο γι-ματα;

Ὁ! Ἐλα! Ἐλα! καὶ γογγύω θά τὰ μισή-σῃς ὅλ' αὐτὰ τὰ ψεύτικα παρματάκια. ὅλες αὐτὲς τὲς περιττὲς ἀρτίδες.

Ἐλα! καὶ θά βεῖς ἐδῶ κρεββατάκι ἀπὸ μύρια ἀνθὴ τῆς καμπῆς, γιὰ χαλὶ τὴν ἀπερ-αντὴ πρᾶσινα, γιὰ ἡλεκτρικὸ τὴν πανσέ-ληνο, γιὰ εἰκόνες τὰ ντροπαλὰ τὰστρο, γιὰ καθρέφτη τὸ σιγαλὸ ποτάμι, καὶ γιὰ σκεπα-σα τὴ θερμὴ μου ἀγκαλιά, πού τόσο πολὺ σὲ διψᾷ.

Γιάννης Ἀχοριώτης.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τοὺς διηγείτο τὴν εὐχαρίστησιν πού ἡσθάνετο, ὅταν ἔπαιζε μὲ τὴν κόρη του, ὅταν παρακολουθοῦσε εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὰ περιπετειώδη παραμύθια μὲ τὰς νεράιδας, πού τοῦ διηγείτο ἐκείνη καὶ τὰς ἀπολοχίας παρμυθώσεις τῆς. Μία φορὰ μέσα στὴν ἄλλες, τῆς εἶχε διηγηθῇ τὰ ἐξαρετικὰ κατορθώματα ἑνὸς παπαγάλου μὲ κόκκινα φτερά. Ἐκείνη, πού τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ αὐτὴ ἡ ἱστορία, τοῦ ἐξηγήσε μετ' ὀλίγας ἡμέρας νά τῆς τὴν ἀφηγηθῇ ἐκ νέου.

Μὴ ἐνθυμούμενος πορὰ πολὺ ἀσφαλῶς ἐκείνα πού τῆς εἶχε τότε ἀφηγηθῇ, ἀρχισε πάλι:—Μία φορὰ καὶ ἕναν καιρὸ ἦτον ἕνας ὠραίος παπαγάλος μὲ θαυμασία πράσινα φτερά...

—Ἀ, ὅχι! ἐφώναξε ἐκείνη μὲ τὸ σοβαρότερον ὄφες τοῦ κό-σμου, «τὴν ἄλλη φορὰ ὁ παπαγάλος εἶχε κόκκινα φτερά».

Πόσον ὀλαι αὐταὶ αἱ ἀνανήσιες ἐφεραν τώρα χαρὰ στὴν καρ-διά του!

Ὅσο ἐπλησιάζειν ἡ γέννησις τὸ παιδιοῦ, τόσο ἡσθάνετο μέσα τὸν θερμότερον τὸν πυρετόν. Ἦθελε νά μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χαρτο-ποιεῖον μέχρις ὅτου ἰδῇ τὸ ἐγγονάκι του, ἀλλὰ ἕνας «διευθυντὴς» εἰμπορεῖ ν' ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὸ κατάστημά του; Ἀλλ' ὅμως τὸ ἀγνοοῦσε καὶ τὴν ὥρα πού τὸ παιδί του θά ὑπέφερε. Ἐδῶς ἕνα ναπολεόν στὴν καμαριέρα τῆς κόρης τῆς καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ἄλλο ἕνα, ἂν τοῦ ἐπληρωθῇ ἀμέσως τὸ ἐπὶ τῆς γέννησιν.

Καὶ, πράγματι, ἕνα ἀπόγνωμα ἔμαθε ὅτι ἕνα ἐγγονάκι τοῦ ἐγεννήθηκε καὶ ὅτι ἡ κόρη του ἦτον καλὰ. Ἀφῆκε τὸ κατάστημα σάν τρελλὸς, γιὰ νά τρέξῃ στὸν σταθμόν. Ὁ Μαρτὶν τὸν ἐσταμάτησε μειδιῶν:

—Δὲν μπορεῖτε νά πάτε στὴν πόλιν μὲ τὴν μπλούζα, τοῦ εἶπε. «Τὸ τραῖνο, ἄλλως τε, ἔφυγε πρὸ πολλῶν ὥρων. Πρέπει νά περιμ-νετε ἕως αὐτοῦ τὸ πρωὶ στὰς πέντε».

Ἀλλὰ, βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τοῦ φίλου του:—«Ἐκτός πᾶ ἂν πάρετε τὸ αὐτοκίνητο», ἐπρόσθεσε. «Φεύγει σὲ μισὴ ὥρα, ἀλλὰ θά εὐρίσκησθε σὸ σπὶν σας στὴ μίᾳ ὥρᾳ τὸ πρωί! Ὅλοι θά ἔχουν κοι-μηθῇ καὶ δὲν θά ἰδῇτε κανένα».

—Θὰ ἰδῶ τοῦλάχιστον τὸν ἐγγονό μου! ἐφώναξε. «Γρήγορα, τὸ ἀμάξι, σὰς παρακαλῶ».

XV

—«Καλημέρα, Ἰάκωβε. Ἐρχομαι νά σὲ ἀποχαιρετίσω. Φεύγω σὲ δυὸ ἡμέρες γιὰ νά πάω νά συναντήσω τὴν οἰκογενειάν μου στὴν Διέ-πτην. Θὰ γυρίσω σὲ τρεῖς ἑβδομάδες».

—Θὰ φύγετε! τώρα πού ὑπάρχει τόση ἐργασία! Κύριε Λεονοῦρ, κάμετε ἀργότερα τὰς διακοπὰς σας, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἀδύνατον!

—Ἀφήστε, πρέπει νά φύγω. Εἶνε ἀνάγκη.

—Μὰ εἶται;

—Καταλαβαίνετε ὅτι πρέπει νά τὴν δῶ ἀμέσως.

—Πὸς νά τὸ κάμωμεν;

—Ἐνα μοναχὰ ξέρω ὅτι πρέπει νά γίνῃ.

—Νὰ φύγετε ἀμέσως;

—Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάβλητος πρέπει νά φύγω.

—Καὶ ἡ ἐργασία μᾶς;

—Θὰ κανονισθῶν ὅλα, Μανρίκιε. Καταλαβαίνετε. Σήμερα ἔχω ἕνα ἐγγονάκι, τὸ ὁποῖον πρέπει νά δῶ ἀπαραίτητος.

—Ἐδημιουργήσατε μίαν κατάστασιν τόσοσιν δύσκολην; Ποῖος θά εὐρεθῇ σήμερ εἰς θέαν νά σὰς ἀντικαταστήσῃ;

—Δὲν θά χαθῇτε.

—Οἱ ἐργασίαι σὰς ἀγάπησαν τόσο...

—Εὐχαριστῶ.

—Τοὺς ἐδημιουργήσατε νέους ὁρους ἐργασίας.

—Ἦθελαν καὶ αὐτοί.

—Υπεσχέθητε καὶ σ' ἐμένα.

—Νὰ ἤξεύρατε πόσον θά ἐπιμένω νά φύγω.

Ὁ Μανρίκιος ἐκίνησε περίκλυτος τὸ κεφάλι του.

—Μὲ καταιστέρετε.

—Ποτέ δὲν τὸ ἐπερίμενα πὸς θά μου ἐμλοῦσανε περὶ κατα-στροφῆς.

—Εἶνε ἡ θέσις μᾶς τόσοσιν δεινὴ...

Ὁ Μανρίκιος ἐμεινε σάν ἀπολιθωμένος. Σ' αὐτὸν μετεχειρίζετο τέτοια γλῶσσαν ὁ Ἰάκωβος; Τὸ αἷμα κολλᾷ εἰς τὰς φλέβας του. Ἦθελσε νά τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν φιλοξενίαν, πού τοῦ παρέσχε καὶ νά φύγῃ. Ἀλλὰ πῶς; Καὶ πὸς νά κρύψῃ τὴ φτώχεια του ἀπὸ τὴν Μαρίαν... Ἐκατέρωθεν τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

—Πράγματι, κύριε, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ!.. Σὰς ζητῶ συγγνώμη! Καὶ ἐξῆλθε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΕΣ ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

—Πεζές!.. Πεζές!.. Ψιτ... Λοιπὸν!..

Ἀκούστηκε στὴ γωνία κάποιος γνωστὴς ὁδοῦ. Γυρῶ νά ἰδῶ τί συμβαίνει. Φεβὶ ἦτο αὐτὸ πού ἐσφύριζε;

—Πὸς τρώμεθα, καίμεν! Πὸς τρώμεθα! Διὸ κορίτσια περνοῦσαν κ' ἔκαναν πὸς δὲν ἀκούει.

—Μὰ δὲν ἀκούει; Καίτη, Λίλια... Λίλη... Καίτη.

—Μὰ σὲ καλὸ σου... Οὐτε Λίλια ἤμαςτε οὐτε Καίτη... Τὸν δέμα σας, παρακαλῶ.

—Μὰ!.. ἐπὶ τέλους...αὐτὸ καταντᾷ ἀπαύσιον.

—Οὐτε μὰ οὐτε μᾶζια.

—Αὐτὸ λόγια μόνο. Pardon!.. σὰς ἐπῆρα γιὰ ἄλλες... τὰ ματία σας... Τί σὺ... Θὰ προτιμούσατε μὰ βόλτα στὸ Ζάπτειον;

—Ναί, (ξερὰ-ξερὰ). Τώρα; (μῆξιν).

Τὰ δύο ζευγάρια τραβᾶνε στὸ ἄντρον των. Κι' ἐγὼ στὸ Σύνταγμα.

Ὅπου βλέπω:

Δυὸ φοιτήτριες τῆς φαρμακευτικῆς νά κάμουν περίπατο... Κάποιο πατὸν ἐξ... ἀπορροεῖται. Ἀπορροεῖται!

—Pardon... κύριε. Εἶρεθα τόσοσιν βιαστικῆς.

—Ἀ, ὅχι, σὰς συγχωρῶ... Σήμερον ὁ ἔρως ἀργεῖ ἀπὸ τὰ πόδια! Χαίρω πολὺ πού με ἐπατήσατε.

ΛΑΜΠ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ φύσις δὲν συνειθίζει νά παῖξῃ. Εἶναι μάλιστα ἄγρια στοὺς νό-μους τῆς. Μήπως κάποτε τὸ ἐπιτρέπει; Μήπως ἂν εἶνε μεταξύ των ἄγνωστοι, μὲ ὅλο τὸ δεσμὸ τοῦ αἵματος, μορφοῦν ν' ἀγαπήθουν;

—Πῶς ἐξῆλθε σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς. Δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό.

Τότε ἡ φύσις πὸς δὲν τοὺς ἐσταμάτησε ἀμέσως;

Πὸς ἀκούη τοὺς ὤθησε μόνη τῆς, τοὺς ὤθησε μὲ τέτοια ὀρμή, καὶ μὲ παραφορὰ;

—Ἐγλημναιε! λοιπὸν καὶ ἡ φύσις;

—Ὅταν λένε «ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος» τί ἐννοοῦν;

Τί ἄλλο παρὰ τὴν οὐσιότητα;

Τὸ αἷμα, τὰ νεῦρα, ἡ ψυχὴ, ζητοῦν γιὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἀν-τίθεσιν.

Ὅταν βρίσκουν τὴν οὐσιότητα ἀδιαφοροῦν καὶ ἀπομακρύνονται. Ὁ ἔρως ἀφίνει τὴ θέσιν του σ' ἄλλα αἰσθήματα. Ἐκείνους πνίγει ἀπὸ τὴν ἀσφυξία.

Γιὰ τὸ λοιπὸν ἡ φύσις στὸ δικὸ τῆς ἔρωτα ἐμεινε σιωπηλὴ;

—Ἦναι ἐτελειώσε ὁ ἔσπερινος ὁ Θεοδόρα τῆς παρουσίας μερικῆς ἄλλης ἀδελφῆς.

—Ἀδελφῆς!..

Ἡ τύχη ἐξέλεξε καὶ αὐτὴ τὴ λέξι, νά τὴν ἀκούῃ πάντα γύρω τῆς, γιὰ νά μὴ μορῇ νά λησμονήσῃ.

Μὰ ἐξ αὐτῶν, ἕως 55 χρόνων, μὲ πρόσωπο σφραγισμένον ἀπ' τὴ θλίψη, τῆς ἐσφίξε τὸ χερί μὲ τρόπο ἰδιαίτερον.

—Εἰμεθα γειτόνισες, τῆς εἶπε παραπονοῦσα νά μειδιάσῃ. Τὰ κελ-λιά μας εἶναι πλάι. Εἰδότε μὰ πῶς τὰ κλειστὴ μὲς στὸ δωμάτιό σας; ἀνοίγει σὸ δικὸ μου.

—Τ' ὄνομά σας;

—Ἀδελφὴ Εἰρήνη. Ὅτι χροιασθῇτε, εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Θὰ ἐρχόμουν ἀπ' τὸ πρωί, μὰ δὲν ξέρω γιατί ἐντράπηκα.

—Εὐχαριστῶ, τῆς εἶπε ἡ Δώρα.

Κι' εὐρίσκει τὴ μορφή τῆς συμπληρητικὴν.

Καὶ μερικῆς ἄλλης τὴν ἐπληρίσαν μὲ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐξέταζαν μὲ μάτια γεμάτα περιέργεια.

Ἡ Δώρα ἤξερε πὸς ὅλες εἶχαν τῆς ἀνάγκης των. Τὴν εἶχαν γνω-ρίσει ἔκκεινο τὸ ἀπόγευμα—τὸ περσμένον— καὶ τότε εἶχε μοιράσει σ' ὅλες βοηθήματα.

Τώρα ὅμως ἦταν ἡ οἰκονομικὴ τῆς θέσι διαφορετικὴ.

Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν λεπτομέρειες. Ὅταν θά ἔφτανε ἡ κρίσιμη μέρα, θά ἐμάθαιναν ἡ ἀδελφῆς ὅτι ἦταν καὶ αὐτὴ πτωχὴ.

Ἀπὸ ὅλες ἐξεχώρισε ἀμέσως τὴν Εἰρήνην.

Τῆς ἐφάνηκε πού εἰλικρινῆς, πού ἐγκάρδια καὶ πού θλιμμένη. Ἐδυγχοῦ πού τὴν εἶχε καὶ σὸ πλάι τῆς.

Ὡς τὸ βράδυ εἶχαν συνδεθεῖ.

Ὅλη τὴν ἡμέραν ἡ Δώρα ἔπαιε. Τῆς ἐφάνετο, κατ' ἀρχὰς σάν παινίδι ἡ ζωὴ τῆς; μοναχῆς, τὴν ὁποίαν ἐπέμεινε νά δοκιμάσῃ.

Ἐνωρὶς τὸ βράδυ, λίγῳ μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ὅταν ἐτελειώσαν ἡ προσευχῆς, ἀπεγορίσθησαν μὲ τὴν Εἰρήνην.

—Τὴν αὐγὴ θέλω νά με ξυπνήσῃς, τῆς παρηγγεῖλε.

—Στὰς τρεῖς κτυπᾷ ὁ ὁρῶς, τῆς εἶπ' ἐκείνη.

—Ναί, τὸ ξέρω. Τότε θέλω νά σηκωθῶ καὶ ἔγω.

Ὁ ὕπνος τῆς δὲν ἦταν ἑπικὸς τῆς πρώτῃ νύκτα. Ἀλλὰ κοιμή-θηκε. Τὴν αὐγὴ στὴν ἐκκλησία, ἐδοξίμασε ἕνα νέο συναίσθημα. Ἡ ἐντύπωσις τῆς ἱερουργίας ἐκείνης τῆς ἐπρόσθεσε λίγῳ.

Στὰς τρεῖς τοῦ μεσονυκτίου, ὅρα πού κοιμῶνται ὅλα, ἐκείνη ἐτέλεγε ὁδὸν στὸ στασίδι τῆς.

Ἡ ἐκκλησία ἐφροτίζετο ἀπὸ δῶρα ἀπ' ὀλίγα κερά καὶ τὰ καυδήλια. Ἡ ἀδελφῆς μὲ τὰ μαῦρα ῥούσα νων, ἐφαλλαν ἡ παρακολουθοῦσαν τὴν ἀκολουθία μὲ σταυροὺς καὶ ψευδοεισὸς προσευχῶν.

Ἡ εἰκόνας εἶχαν ἄλλη ἐκφρασί τὴ νύκτα.

Πού ἀγαθὲς μορφῆς, πού ἡμιπερὶ ἀκίνητα. πού κτυπᾷ τὰ χροματὰ των.

Γιὰ μὰ στιγμὴ τῆς φάνηκε ὅτι τὴν συμπονοῦσαν.

Καὶ κατ' ὅσον δροσὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄθλο τοῦ ναοῦ εἰς τὴν ψυχὴ τῆς.

Ὅταν ξημέρωσε ἦτανε στὸ καλλι τῆς.

Ἡ Εἰρήνη καθότανε κοντὰ τῆς.

Ἡ πρώτη ἀνατολὴ πού ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρό τῆς, τῆς εδωσε μὰ νέα εἰκόνα, κατ' ὅσον πανήγυρι τῆς φύσεως καὶ σάν ἀνυστάσι.

Τὰ περὶα ἐμύριζαν διαφόρετα, ἡ κορυφῆς τοῦ μικροῦ βουνοῦ ἔφεραν χρώματα χαρμόσυνα, τὰ κοπάδια των προβάτων ἐσάλευαν, σάν γαλατῆνια κύματα μὲς στῆς σπῆς.

Ἡ Εἰρήνη τῆς διηγούταν τὴν ἱστορία τῆς, ἀλλὰ ἡ Δώρα δὲν ἡμ-ποροῦσε νά προσέξῃ.

Ἀπέθανε ὁ ἄντρας τῆς, ἀπέθανε τὸ παιδί τῆς καὶ αὐτὴ ἔγινε κα-λόγηρα.

Συνειδημένη ἱστορία πού τῆς εἶκατε τὸ πόθος.

Κι' ἡ Δώρα ἐννομοῦσα σὲ θέματα τῆς ἀνατολῆς, ἐστράφηκε γιὰ μὰ σιωπὴ καὶ εἶδε τὴν Εἰρήνην δακρυομένην.

Τὴν συμπονοῦσαν βέβαια ἡ ἀνανήσις τῆς, ἀλλὰ ἡ Δώρα ἤκουε μηχανικῶς καὶ δὲν μετέλαβε ἀπ' τὴν συγγνώμην τῆς.

«Εὐτυχισμένη ἀδελφὴ Εἰρήνη—ἐσκέπτετο ἡ Δώρα—καίτε καί, σὺ γὰ τὴ ζωὴ σου. Ἄν ἡμπορούσε ν' ἀκούσ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Πιρδίκω μ' π' λ' μ',
Μι του καλό να μι δι-
χτής κι να μι γαργαλίσ'.
Π' λ' θά γένου, κόρακας,
ή λειχτριμός, αερόπλανου
κι θά σπενύσου στ' ν' ίξου-
χη πρὸς δροσουλόισμα τ'ς
καρδιάς μ', ὅπ' ἀνέβ' σ' ἀν
ἀπουλυμαντ' κὸς κλίβα-
νους.

Αὐτοῦνα ἔλεγ' ἀπὸν μέ-
σα μ', ὄντας μπήκα σ' ἕνα
μαγ' ζι γιὰ νὰ ψ' νίσουν τ' ἀπαράτητα ἰργαλειά
τ' θέρ'ς. "Ἦγ' ν' χαρτί κι φάκ' λα γιὰ τ' ν' ἀλλη-
λουγραφία τ'ς «Σφαίρ'ς», τ' «Σιβτανλὴ τρα-
γ' διστή» πρὸς ἀνάγνωσιν, ἕνα κ' μμάτι σκ' ν'
γιὰ νὰ δέσ' μι κούνια κι νὸ σ' κ' νὸ κι νὰ μ'
κ' νὰς καθοῦς κ' ν' ἡ ἀριστουκρατία στ' Δ' τρά-
κι κ' ἕνα ζιβγάγ' κουρδόνια γιὰ τ' ν' πατ' ρού-
λη σ', νὰν τὰ φουρέσ' τὸν κινὸ ὅπ' θά βγῇ
ὕπουψήφιους μιτὰ συχορρήσεως. Ἐπλέρουσα
σὰ χριστιανὸς οὐρθόδουξ' τ' λουγαριασμὸ κ'
ἐκανα νὰ φύγου, ὄντας γλέπου πάλι τ' ν' ξα-
διρφὸ μ' τ' Σουτήρ.

—Τί ψουνίξ'ς; γ' κάνει.

—Πισκέσα, τ' κρένον. Πῶον στ' χουριό. Δὲν
μπουράου ἄλλου νὰ μείνου στ' ν' Ἀθήνα. Θά
μ' πύσ' νερραστένια κι θά παλαβουθῶ. Θά
πεθάνου ἄρροντος.

—Καλὰ κ' ν'ς, μ' λῖε. Μὰ πρέπ' νὰ πάρ'ς
κι' ἕνα ψαθὶ γιὰ τ' ν' ἡλιου. Ὅντας θά γυρίξ'ς
στ' χ'ράφια κι σὰ δάση μὴ τ' ν' Πιρδίκω θ'
ἀνάβ' τ' κινάλ' μ' τ' φέσ'.

—Γιὰ νὰ πάρ'ς, τ' κ'άνου, σήμ'ρης ψαθὶ
πρέπ' νὰ δώκ'ς τ' κινάλ'! Τί νὰν τ' κ'άν'ς τό-
τ' νες τ' ψαθὶ χουρίς κινάλ'.

—Στάκα, μ' λῖε. οὐ Σουτήρ'ς. Ἰγὼ γνου-
ρίζου ἕνα κατ' λ' ὅπ' θά σ' δώκ'η ψαθὶ τζάμ-
πα. Ἐλα μαζ' μ'.

Τ' ν' ἀρπαξά ἀγκαζ' δὸν κ' ἐμπήκαμε σ' ἕνα
καπ' λάδικον φαρθὸν κι πολυτ' λές.

—Οὐ κύριος ἀπ' δὸ, κ'άν' οὐ Σουτήρ'ς θ' ἐλ'
ἕνα ψαθὶ ἀπὸ κειὰ π' ἔχ' ν' δύγιον τρύπ'ς.

—Μάλ' στα, μ' κρέν' οὐ καπ' λ'ας, κ' μ' φουράει πα-
ρεφτ' ἕνα ψαθὶ πλα-
τὺ ὅπ' εἶχε στ'ς π'άν-
τ'ς ἀπόμινια τρύπα.
«Μ' ὕγειες», μ' κ'άν.

—Γιὰ στάκα, γέ
π' δέ, τ' λῖε. Τί
θὲν ἡ τρύπ'ς στοῦ
ψαθὶ; Παλὴ ὡαί;

—Εἶν' τ'ς μουδός,
μ' κ'άνει. Αὐτὰ φου-
ράνε οἱ ὀριστου-
κρότ'ς στ' ν' ἰξουχί.

—Τ' φόρεσα κ'
ἐκανα ν' ἀβγοῦ ὄξου.
Τί νὰ δῶ τότ' νες,
ρὲ ματάκια μ'...

—Λουγῆς — λουγῆς
ἀθρῶπ' στέκαν κι
μ' κ'υττάγαν σὰ ν' α-
μ' ν' φινόμ' νου ἄλλοι
γυλάγαν κ' ἄλλοι
ἱκαναν τ' σταυρότ'ς.

—Τί τρέχ' ρὲ
π' δία, τ'ς κ'άνου;

—Τί νὰ τρέχ'; μ'
κ'άν' ἕνα κουρίτσι.
Σ' φουρέσαν ἀπ' τ'
ψαθὶ ὅπ' βάν' στ'
ἀλουγα!

Τί νὰ γένου τότ'-
τες, ρὲ Πιρδίκω;
Ἰμουβόρ'ς; ἰγκλη-
ματίας; Πετ' μ' ζ'ας;
Λαντρός; ἀναρχ' κὸς;
μ' δεινιστ'ς;

Ἐδουκα τόπου
τ'ς οὐργῆς, ἰπέτ' ξα
τ' ψαθὶ κατ' ἀνέμ'
κ' ἔγ' ν' ἀφαντους.

Ἄν θὲς τώρα νὰ
μ' συλληπ' θῆς μ' α-
ζουξε ἐκείν' τ' ν' ἄλ'-
σίδα ὅπ' σοῦχει κρι-
μ' α' σ' οὐ νουνός' στ'
λιμὸ σ', σφίχτ' ν' κι
πνίξου νὰ συχάσ'ς.

Ταῦτα κι μένου,
γιά σ' κ' ἀντίου μ',
Μητροῦς

Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ἩΓΟΥΝ ΘΜΙΔΙΑΙ ΠΗΚΑΡΡΟΙ)

Γαργαλισθέντος λίαν
καὶ χάριν διὰ ποικιλίαν,
ἐμετέμβην εἰς θάσσαν
τὴν παρελθόν νύξ,
ἥπερ ἐμβαίξει ἐπ' τράπελα
καὶ γυμνοὶ ἀναμίζ.
Καθέχων γὰρ ὀλίγα τινά,
τούτεσθιν ἐλάχισθ' λιανά,
ἐλειψον θέσιν εἰσὸς δὲ ἀπ' ἀπτά.
Κατέλαρος γὰρ οὖν εἰς
παρομοίας περιπτώσεις,
παρεισφύω ἐνδέχων
ἐγγὺς τῆς σχοινός
ἀνεπ' καὶ πολλὰς διατυπώσεις.
Οὕτως καθιστάμενος θεατῆς
τῆς πρώτης γραμμός,

ἐμβλέπω παρασχησιν ἑμ' ἑμ' ἑμ' ἑμ',
τὸ ὁποῖον, —πρᾶγμα ἀχρεῖον.
Καὶ γὰρ μασχαλιὰ πλεῖστα ἰδοῦς,
ἦγουν γαμβέας στήθους καὶ τραχήλους γυμνοῦς,
σεμνότυπον γοῦν ὡς ἔγωγε εἰμι,
ἐκρυπθὼν τὸ προσωπάτον ἐξ ἐνδρὸς πῆ.

Οὐκ μὴν ἀλλά,
ὥσπερ νὰ μὴ ἔλθανεν ἀπτά,
ἕτερος διάβολος κεκαθήμενος
μετ' ἐμὲ συνοριακῶς.

μοὶ ἐτυπτε τὸν πόνν χαμερπὸς
ἐπ' ἀνῶθεν τοῦ ἀλγουνδὸς κάλου ἀπελπιστικῶς,
καθόπερ δὲ ὡς ἀνδελήπτη
ἐμὲ τὸν Ἀγκαθάγγελον ἀφ' ἡθεῖσαν ἀσυνανδήσῃ

μοὶ ἐποῖει τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς
πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν ἰδιαιτέρως ρανδερῶς.

Καὶ γὰρ τὰ τεχθαινόμενα ὁσφρανθεῖς
ὁ ἐπ' αὐτῆς συζυγῆτος ἐαπτή

καρταδοχῆσας σφένιν τῷ φανῶ,
ἔστριψον ὀλοταχῶς,

ἵνα μὴ ξυλάρμενος γενῶ,
τὸ ὁποῖον

ποσῶς μεγαλεῖον. Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ

Τώρα ὅπου φορολογοῦν τὰ κέντρα
φόρος θὰ μὴ καὶ στὴ δική σου τὴν καρδιά,
ποῦ κέντρον ἔγινε πολυτελείας
κ' ἐκεῖ σ' ἐκπνέουν γέροι καὶ παιδιὰ.

ῬΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Ἡ ΠΑΛΛΗ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Ἄστα, Μανιώ μου, κ' εἰμαιοκλειτισμένος.

Εἶδ' αὖτῃς ἐφημερίδες πῶς
καὶ πρόκειται νὰ κατεδα-
φισθῇ ἡ παλὰ Στρατῶνα.

Ἐ, ρὲ ἀντίληψι! Φτοῦ!
Ρὲ Μανιώ, ἔρεῖς τί θά τῇ
παλὰ Στρατῶνα; Οὐλὴ

ἡ δόξα καὶ τὸ κλέο τῆς
Ἑλλάδος. Ἄν ἰπάρχουνε,
ρὲ σήμερα στὴν ἐχτίμησι

τοῦ κόσμου εἶνε γιὰ κατὶ
τέτοια ἀξιοθάματα μνη-
μεῖα, ὅπως εἶνε νὰ πούμε

ἡ Ἀκρόπολι, τὸ Θηρεῖο,
ἡ Ἀρσάκειο, τὸ Φανάρι
τοῦ Διογένη καὶ τὸ Δημο-
τικὸ Θέατρο. Ἀπαντες οἱ

ἔξνοι μ' ἀποσέφονται
ἐξ αἰτίας καὶ βροσκονταί
τὰ ἀνωτέρω. Ἰδέα, ρὲ, καὶ

τούτῃ. Συγγαίρων ἡμᾶς
ἐγκαρδίως. Νάαα. Θά πῆς γιὰτὶ φασκελόνω;

Μὰ εἶνε, ρὲ Μανιώ μου, νὰ μὴ τοὺς ἔξαπο-
στείλῃς ἕνα πενταδάχτυλο ραδιογράφημα;

Κατεδάφισι Παλῆας Στρατῶνας εἶνε ἡ μεγα-
λῆτερη ὀπισθοδρομικότη. Πονάω κ' ὄλας,

ρὲ Μανιώ μου, γιὰτὶς διέτριφα δεκατρία μῆ-
νους ὅταν τὰβαλα μὲ τὸ περίπολο μὴ βολὰ

ἐνεκα ἀσήμαντον ἀφορμῆν; Πᾶνε καμμιὰ
δεκαριά χρόνια. Ἡμιονα σουρομένος ἕνα

βράδυ εἶχα τραβήξει, ἦγουν, τὰ σχετικὰ. Κα-
θὼς μπήκα στὸν καφενὲ τοῦ Χλιμνητῆρα τοῦ

Στραβομούτῃ ἀκούω ἕνα σφῆλι πὺν μὲ πετά-
ξαν ἀπὸ μιὰ παρέα, πὺν ἦταν καὶ καμψόσοι

χωροφύλακοι μαζ' ἡ. Καααα, εἶπα καὶ κάθησα
στὸ διπλὸν τραπέζι. Τότες μὲν λῆει ἕνας

ἀπὸ τοὺς ἐνοματάρχαιους: «Πίνεις ἕνα νε-
ράκι νὰ σὲ κεράσουμε, ρὲ Βλάμη; Δὲν πρό-

φταξε νὰ τελειώσῃ τῇ φράσι καὶ τοῦρχειται
μὴ ποτηριὰ. Μοὶ εἰσπονται καὶ οἱ ὀχτώ.

Βουτάω τότες μὴ καρέκλα καὶ χτυπάω ὀμα-
δόν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τραβάει μὴ διμού-

τσουνη κάμα κ' ἔρχεται κατὰ πάνω μου. Τρα-
βάω, τότες τὸ μπιστόλι, κολώνω δυὸ βήματα

καὶ διπλαρῶνα στὴν
μεσάνη κολῶνα τοῦ
μαγαζιῶ. «Μὴ, μὴ»
φωνάζουνε καμψό-
σοι. Τοῦ ἀδελφῶ
καὶ τῆς τρεῖς. Σ'

ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ νὰ
καὶ τὸ περίπολο. Ἀ-
δελῶ μεστὸ περί-
πολο καὶ τῆς ὑπό-
λοιπες. Διαλύω τοὺς

ὀχτῶ, ἀνοίγω δρόμο
καὶ κόβω δεξιά. Τὴν
ἄλλη μέρα πῆγα
στὸν εἰσαγγελεῖα αὐ-
τοπροσώπως μου καὶ

παρεδόθηκα.

Δικάστηκα δυὸ
χρόνους γιὰτὶς εἶχα
καὶ πλάτες ἐννοεῖς
ἀπ' τὸ κόμμα (ἔ ρὲ
χρόνια εὐκλεῖ...)

πὺν τότε βάσταγε
στὴν Ἀθήνα. Κ' ἂν
τὰ δυὸ ἔκανα μόνον
τοὺς δεκαεφτά μῆ-
νους στὴν Παλῆα.

Δὲν μπορῶ νὰ
σοῦ ἐκθέσω λεπτο-
μερῶς, ρὲ Μανιώ, τὸν
ὀλβιο καιρὸ πὺν πέ-
ρασα κ' ἐκεῖ μέσα.

Τὸ οὐζάκι δὲν ἐλεί-
πε. Καὶ τὸ βράδυ
εἶχαμε ταξτικά τέι-
ον τοῖκα... ἄς εἶνε
καλὰ ὁ ἀντικαρχῆς.

Νὰ γιὰτὶ σκελε-
τίζομαι, ρὲ Μανιώ,
ἀναλογίζων τὸ πα-
ρελθὸν καὶ γιὰτὸ

λέω πῶς εἶνε πρᾶ-
ξι ἀντεθνική ἡ κα-
τεδάφισι. Ἀκούς

ρὲ, ἰδέα. Φτοῦ! Ρὲ
δὲν ἀνοίγουνε τὰ
στραβά τοὺς νὰ δι-
αβάσουνε ἱστορία;

Φτοῦ!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Η ΠΤΩΣΙΣ

Ο ΔΟΡΕΝΤΖΟΣ.—Τί διάβασες στὴν ἐφημερίδα, κὺρ Μαθιέ, κ' ἄρχισες τὰ κλάματα;
Ο ΕΜΠΟΡΟΣ.—Ἐπεσε, μωρέ, ἔπεσε... ἔπεσε...

Ο ΔΟΡΕΝΤΖΟΣ.—Ἡ γυναῖκα σου, κὺρ Μαθιέ;
Ο ΕΜΠΟΡΟΣ.—Ὁχι, μωρέ, ἡ λίρα... Ἐπεσε κ' ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ αὐτὴ, ἐκτύπησε ἑμένα

κατακούτελα!

